

חש מאורע היסטורי, כמו מותו של הנשיא הראשון, ממלא העתון המצויר שליחות פשוטה: להראות להמונים, שאינם יכולים להיות נוכחים, בשעת הטכסים. תפקיד קל — אך לא תמיד. העתון צריך להופיע במועד מסוים, והמאורעות אינם מתחשבים בכך. במקרה זה, כמו במקרים נרד מרוץ בין המאורע לבין הפרסום. פחות מעשרים שעות אחרי הלויית הנשיא, כבר פירסם העולם הזה ברחוב רפורטז'ה מקיפה על הטכס. איך יי שאיני יודע. הצלם, המפתח, איש הגלופות, הכל עבדו משך הלילה. מכונת הדפוס חיכתה לגלופה, התעוררה לחיים רגע לאחר שהגיעה.

הנשיא מת!

לב המדבר

ז עתונאי אחד בארץ שלא כתב פעם על הנגב: וסח מאדאלפיים שנה, פיליטון על סרמפ לאילת, של אוצרות הטבע וסיכויי התישבות רצופה מדרום רשמים מטכס הנוכה של מקום זה או אחר. שותף לכתבות כולן: הן נכתבו לאחר טיסה נוחה, צרה בערבה, ביקור חטוף של כמה ימים (או אף גם הפרוע).

הענק שלנו על המסע אל לב הנגב היתה הראשונה, היחידה, שחרגה ממסגרת זו. בפעם הראשונה כתבו יודעים על הנגב לאחר ביקור רגלי — קרוב ל-300 יואדיות, ערבות, סלעים, הרים וחול; עשרה ימים מאומצת, לינה תחת כיפת השמים, גשם, חום, קפות, נסיגות ומתיחות — מסע הרפתקאות נוסח יפורסמים על מסעות אל הלא-יודע.

הראשונה על תיכונן המסע הגיעה למערכת כמעט יד החלו הויכוחים בין החברים על הזכות להצטרף. לשלוח כתב ושני צלמים. לא כל עתון בארץ ז לעצמו להוציא ממסגרת עבודתו התקינה כוח תקופה ארוכה כזאת. גם לא בכל מערכת בארץ ושוגעים כה רבים שיריבו ביניהם על קבלת התפקיד למרות שהשירה כללה שמונה גמלים היה להם: הובלת מזון ומים, המשתתפים צעדו על רגליהם תרמיליהם על הגב.

תונאית היה התפקיד הקשה תפקיד הצלם. כי לא בין הסלעים, לכונן את המצלמה, לחפש זווית, כשהרגלים מיובלות והנשימה כבדה לאחר שמונה בחום מחניק: כשמת המים מצומצמת.

שונים היו האנשים שמים לב לצלם, משתדלים לנקוט אתה להם מעניינות. אך כעביר זמן הפכה המצלמה מכוסה לשיכבה נקבה של אבק, ואיש לא שם אליה כך הצליחו הצלמים לתפוס את ההוד האמיתי זיה והשמחה של המסע, להנציח את הרגשות הכניב תית של המאורעות. בתמונה זו נראים אנשי המסע נגות בחרדה אל נקודה צהבהבה בשמים — המטוס נותק, האם יתאה אותם? האם יצליחו לחדש העולם החיצוני? קרא את העולם הזה מלפני שנה.

בוץ ומים

בודאי זכור לך עדיין השטפון הגדול לפני שנה. הספקתי או לקבל את הידיעה על הצפת השכונות וניתוק התחבורה צפונה. מוקדם בבוקר. השארתי הודעה במערכת כי על כל החברים להתכנס לשיבת חירום בשעות הצהרים, ויצאתי לבקר במקומות האסון. הביקור ארך שעות ספורות ואני שכחתי לחלוטין את דבר ישיבת החירום. בערב, נזכרתי, מיהרתי למערכת. מצאתי את המזכירה. "מה היה בישיבה?" שאלתי. "לא היתה כל ישיבה. איש לא בא היום לעבודה" היתה תשובתה.

אך איש מבין החברים לא שכב באותו יום במיטה חמה. אחד מהם נאלץ לצלול במים שהציפו את שכונתו, לעזור בהצלת שכניו, שני הצטרף ליתדות כבאים, נקלע לעשרות מקומות נפגעים. לשיא הגיע שלישי, כתב, ששאל מצלמה משכנו, יצא לצלם את המאורע המחריד. מעולם לא התימר אותו חבר להיות צלם — גם המצלמה לא היתה אלא "קופסה". אולם תוכן צילומיו פיצה על איכותם. הוא הצליח לצלם את פעולות המצילים, שניסו להגיע אל בחור תקוע על גג מכונית מוצפה כולה מים, שסכנת טביעה היתה צפויה לה, ככביש הראשי תלאביב — רמת-גן. התמונה למעלה מראה קבוצת מצילים יוצאת אל המכונית המסומנת בחץ.